የተሰደዱ ጠጉሮች

የጊዜ ዑደቱ በራስ ላይ የመጣ፣
ወለላዬም ሽበት ትንሣዔም መላጣ።
ሆነን አየንና በዘመን መስተዋት፣
ቁልቁልም ወረድን ወጣንም አቀበት፤
ግራ ኢጋባንና መመለጥ መሸበት።
ተረት ሆነን ልንሞት ታሪክ ሳንሰራ፣
ብልጭ ብለን ጥፍት እንደ ባለ ተራ።
እያልኩ ሳስተውል ሳስብ ስመረምር፣
እጅግ ጥልቅ ሆነብኝ የተፈጥሮ ምስጢር።

መመለጥም ይሁን የመሸበት ጣጣ፣
ምንጩ ከውስጥ ነው ፈንቅሎ እሚወጣ።
የንጥረ ነገር እጦት በማነሱ መብል፣
የከባቢው አየር ሂደቱን ሲያጋግል።
የራስ ቅል ኢጋላጭ ጠሰኛው መላጣ፣
ለካስ መገንጠሉ በዘር ነው እሚመጣ።

ብርዱንና ቁሩን ተጋፍጦ ፊት ለፊት፣
ሽፍኖ በኖረ ይህን የኔን አናት፤
በብሩሽም ስልግ ሳበጥር ጎፈሬ፣
እንዳሻህ ያለኝን ላንተ ነው መኖሬ፤
በጅ የያዙት ነገር ንቄው ከገለባ፣
እኔው አጣጣልኩት እንደ ጥቅም አልባ።

ከአናቴ ያልተለዩ በደጉም በክፉ፣
ጠጉሮችም ነበሩኝ ከራሴ የጠፉ።
ያልተንበረከኩ ቅጫም ሲንሰራፋ፣
ቆም ቆም የሚሉ ሰናደድ ስከፋ።
ቅባት ጠፋ ብለው ያልተንከረደዱ፣
ከራስ ቅል መለየት ጨርሶ እማይወዱ።

ለካስ አሉኝ ጠጉሮች ከኔ ያልተለዩ፣
በስደት ስፍራ ላይ መከራ የሚያዩ።
የሚበጠር ጠጉር ከአናቴ የጠፋ፣
እነርሱ በቅለው ነው በገደል በፈፋ።

አወይ ስደት ክፉ ሁሉን የሚያሳንስ፣
መጠየፍ አይችልም ቆሻሻ ግሳንግስ።
ከአናት ተኮፍሶ እንዳልኖረ ኮርቶ፣
በአፍንጫ ቀዳዳ ይውላል ተኝቶ።
ደምቆ እሚበቅልበት የራስ ቅል ሳይጠፋ፣
ንፍጥ ውስጥ እየዋኘ ይኖራል በተስፋ።
ካልጠፋበት ቦታ የራስ ቅሉ ሜዳ፣
ጎፈሬ በቀለ በአፍንጫ ቀዳዳ።

ሌቶች ኢያነሱ ቀኖች ኢያጠሩ፣
አወይ የእድሜ ነገር መሮጡ መብረሩ።
የተገፉት ጠጉሮች ከመሀል እራሴ የተነቃቀሉ፣
ሰደት መረጡና ቀን እስቲያልፍ እያሉ፤
ጆሮ ኩስ ላይ በቅለው ይተራመሳሉ።

ስደት መንከራተት መች አሸነፋቸው፣
የወዛቸው ማማር የአጠቋቆራቸው፤
ከቀጭኔ ጭራ ባይበልጥም እኩል ነው።
ይሁን ተመስገን ነው አለኝ ማለት ደጉ፣
ሰዋራ ስፍራም ቢሆን ይኑሩ ይደጉ።
የብብት፣ ያፍንጫ የጆሮም ቢባሉ፣
ይብዙ እንጂ ይባዙ ይኑሩ ይብቀሉ፣
በጥቅል ሲጠሩ ጠጉርም አይደሉ?
ፊደል እየገደፉ አሉ እንጂ መላ አጣ፣
የኔስ መጠርያዬ መላ አምጣ መላ አምጣ።

ከርስታቸው ከራስ ቅል መገንጠል ግድ ለሆነባቸው እንዲሁም ስደት ቁልቁል ላወረዳቸው ጠጉሮች መታሰብያ ይሁን። ነጥተውም ገርጥተውም ቢሆን የራስ ቅልን የሙጥኝ ያሉ ሽበቶችም ከፍ ከፍ ይበሉ።

በ ትንሣዔ ተጻፈ

ሠኔ 2000